

ШИРИНОМ МЕ ПРИТИШЋЕ РАВНИЦА

Изгубих се негдје у равници,
запљусну ме хладни талас Дрине.
Немам куда кући да се вратим,
ријеку гледам жеља да ме мине.

Заклањам се иза голе равни,
у даљини тражим уточиште
гдје су сада ти брежуљци травни
гдје је сада моје боравиште.

Поглед преко хоризонта оде,
прати мисо која га прогања.
Гдје сте бистре ви планинске воде,
још је срцу остало да сања.

Ширином ме притишће равница,
планине ме висинама зову.
Невидљива близу је ивица,
тло измиче тражећ мисо нову.

ВЈЕТАР У СВИТАЊУ

Заморио се вјетар од дивљања ноћног,
слободно дишу од дрвећа гране.
Трепере жита од уздаха моћног,
уморан чека јутро да сване.

Заспали облаци на тамном небу
чувају кишу за поље плодно.
Априлско јутро а руке зебу
дочекат` зору и није згодно.

Латице скупља, стиди се цвијеће,
Птице се јаве и прхну журно,
Макови у житу ко пољске свијеће,
однекуд сова прохуја бурно.

С оваквим јутром дан нема наде,
сунце се кани да ли да плане.
Заплака облак кап кише паде
често равница овако сване.